

Zamyslenie Popolcová streda (17.2.)

Niekedy stretáme ľudí, ktorí z nás sajú život alebo chuť žiť. Možno boli tí ľudia viac v našom srdci, duši, ako niekde vonku. Nejaké spomienky, výčitky, alebo facky, ktoré sme si sami podávali a ktoré sa nám vracajú.

Ježiš nás tak znova uisťuje, že „ak vytrváme, zachránime si svoj život. Ja budem pri vás. Ja vás neopustím. Nenechám ťa v tých zápasoch samého, ani tých vonkajších ani tých vnútorných.“ To je obrovská nádej a tomu sa snažíme uveriť každý jeden deň. Uveriť, že predsa ten môj život je pekný, predsa za to stojí.

Čo naozaj stojí vo vašom živote za to, aby ste ho žili? Čo ho robí pekným?

Zamyslenie štvrtok (18.2.)

Niekedy sa hneváme na svoj život, lebo sme pod nejakým tlakom, lebo sme sa tak rozhodli. My sme si to sami vybrali. Vybrali sme si, že nebudeme reálne žiť šťastie každý jeden deň. Vybrali sme si, že sa budeme tešiť na niečo, čo snáď niekedy príde...

...ale nie na tento dnešný deň a z niečoho v ňom.

Tešiť sa len z toho, že sme... že žijeme. Že naše osudy môžu byť naplnené niečím krásnym. A do toho mi rezonujú slová Písma, ktoré v tomto období je také zvláštne: „Hľa, dnes ti predkladám život a šťastie i smrť a nešťastie. Ak budeš milovať Pána, svojho Boha, kráčať po jeho cestách, budeš žiť.“

My sme niekedy zvyknutí na to, že „od neho pre mňa“, „od nich pre mňa...“ a čo ak je to „odo mňa pre neho“? „Odo mňa pre nich?“

Zamyslenie piatok (19.2.)

Zapáľte si sviečku. Môže symbolizovať niečo pekné zo stretnutia s Bohom. Skúste si predstaviť, že vedľa vás na stoličke sedí Ježiš. Že to nie je prázdne miesto. Že je tam niekto, koho láska je veľmi silná. Že vám dáva znovu chuť vstať a ísť do každého jedného z tých dní. Aj napriek tej slabosti, aj napriek slabostiam, aj napriek únave, či chorobe. Aj napriek tým rôznym zápasom a neistotám. On je tak prítomný vo vašom živote. Zahŕňa vás takou tou svojou dobrotou.

Že je skrátka tu. Že sedí na tej stoličke vedľa vás a vy mu môžete povedať všetko, čo chcete, čo máte na duši... čo vás teší... čoho sa bojíte... z čoho máte radosť... čo vás rozveselilo... čo tou vašou dušou dnes hýbe... že je skrátka tu pre nás. Pri nás. Hovorte... aspoň chvíľku... pár minút...

Zamyslenie sobota (20.2.)

Skúste napísať meno človeka, ktorý vám počas posledných dní aspoň nejakým spôsobom dal pocítiť, že vás má rád. Že sa vám ozval, že vám niečo pekné napísal, stretol sa s vami. Môže byť tých mien aj viac. Mená ľudí, ktorí vám dali pocítiť, že toto nie je stratený čas, že vám dal pocítiť, že sa na vás teší, kedy vás znova uvidí, že vás má rád.

Meno ...

A kedy ste boli vy takým človekom? Komu ste vy dali pocítiť, že ho potrebujete? Že ho máte radi? Že sa na neho tešíte? Komu ste sa ozvali, zavolali, napísali? Aby ste zmiernili jeho opustenosť, jeho strach?

Možno niekomu ste sa chceli ozvať a neurobili ste to a niekomu ste sa ozvali... napíšte si tieto mená. To sú tí ľudia, ktorí vás potrebujú. Pre ktorých ste potrebný, potrebná... „Budeš volať a Pán ti odpovie, budeš kričať o pomoc a on ti povie: „Tu som.““

Zamyslenie 1. pôstna nedeľa (21.2.)

Jeden kňaz raz rozprával zaujímavú príhodu z jednej českej dedinky. Prišiel do nej za vojny. Našiel ju ešte zachovalú a ľudia tu boli veriaci. Bol tam iba jeden otvorený neveriaci, bohatý mlynár. Ten sa so svojou ne-vierou neskrýval a otvorene hlásal: „Človek sa má snažiť o to, aby druhým robil dobre. To je jediné, čo má hodnotu. To, čo sa rozpráva v kostole sú rozprávky.“ Novo menovaný farár sa s ním pokúšal niekoľkokrát diskutovať o viere, ale vždycky to skončilo tam, kde začali. Ale nakoniec sa dohodli. Duchovný mu povedal: „Stojte si za svojím, ale robte to dôsledne! Každý deň sa snažte urobiť aspoň nejakú maličkosť, ktorá je dobrým skutkom. Na nič iné nemyslite.“

Možnosť k tomu bolo za vojny mnoho. Veď ľuďom chýbala múka a mlynár riskoval veľa, keď im pomáhal. O viere s farárom už nikdy nehovorili. Ale nikto nevie, ako sa to stalo... raz kňaza sám zavolať a na jeho nesmierne počudovanie ho požiadal, aby ho vyspovedal. Potom začal chodiť pravidelne do kostola a zomrel ako kresťan. Ako sa mohla stať takáto zmena? Dôvod je jednoduchý.

Dobré skutky boli živé semienka a presvedčenie v hlave len mŕtva náuka.

Zvíťazil život.

Kedy vnímate, že vo vašom živote vládnu mŕtve presvedčenia? Kedy chcete svojimi logickými úvahami a presvedčeniami život spútať? Ale možno dnes chce vo vás zvíťaziť život...

Zamyslenie pondelok (22.2.)

V Ríme je povestná ulica umelcov Via Margutta. Jeden kňaz tam navštívil raz ateliér istého maliara. Ten kritizoval prácu svojej žiačky. O čo tu išlo? Mala urobiť kópiu starého obrazu Madony. Upozornil ju, že nemôže takýto starý obraz jednoducho omaľovať. Musí ho znázorniť umiestnený na stolčeku s ružou pred ním, aby to bol pohľad z dnešného prostredia. Urobila to tak. Ale majster bol veľmi nespokojný. Urobila totiž ružu tak veľikánsku, že priťahovala pohľad na seba a obraz Madony ustupoval do úzadia. Majster to vyhlásil za hrubú chybu proti maliarskym pravidlám. Detail vystúpil tak do popredia, že oslabil to, čo bolo predmetom maľby. Nedostatok správnych proporcií skazí v umení i najlepšie dielo.

Často je jedna vec v našom živote, ktorá zatienuje veľa krásneho v nás. Možno to je len jedno slovo, jeden pohľad, hlúposť, ktorú stále robíme dokola. Povedali ste si už milión krát, že už to nebudete robiť. Ale... veď to poznáme.

Skúste dnes nájsť tejto veci nové miesto vo vašom živote tak, aby neškodila, neublížovala, netrápila. „Dobrota a milosť budú ma sprevádzať po všetky dni môjho života.“

Zamyslenie utorok (23.2.)

Všetkým nám denne prichádza do hlavy množstvo myšlienok, múdrych aj menej múdrych, pekných aj škaredých. Nikto nez múdrel iba preto, že mu napadla múdra myšlienka, ani sa nestaneme zločincami iba preto, že nám napadne niekoho zastreliť. Myšlienka sa stáva nebezpečnou, až keď sa dobrovoľne zadrží a rozvinie. Potom je ako bacil spôsobujúci duchovnú horúčku. Vnútorň život sa rozvíja v neustálom boji s myšlienkami. Potrebujeme sa naučiť rozlišovať. Dobré si ponechať, zbytočných a nepekných sa čo najskôr zbaviť. Je to ľahké? Nie vždy. Niekedy mi môže napadnúť niečo, čo je hrozne škaredé.

Shakespeare píše o tom, ako Othelovi, benátskemu černochovi našepkali, že mu je žena neverná. On to podozrenie zachytil, rozvíjal ho, nachádzal mnoho potvrdení, že je oprávnený. Hlava mu z toho trešľala a nakoniec sa stal vrahom nevinnej ženy. Akej chyby sa dopustil?

Je nevyhnutné, že v tomto živote sú pokušenia vo forme škaredých myšlienok. Zlé je, keď si ich niekto chce ponechať a hľadá dôvody, aby potvrdil, že sú správne. Dokáže to celkom jednoducho. Potom mu však niet pomoci.

Rozumní ľudia takému človeku radia, aby tie nápady pustil z hlavy, lebo ho zničia. Ale on si nedá povedať, hovorí mnoho a mnoho dôvodov na potvrdenie toho, že má pravdu. Kto mu potom môže pomôcť?

Preto nápady a túžby, ktoré nás lákajú, je potrebné preveriť. Možno stačí si ich postaviť pred seba a spýtať sa ich: Odkiaľ prichádzaš? Čo mi prinášaš do môjho života?

Zamyslenie streda (24.2.)

Jeden mních žil v kláštore a neustále ho ovládal hnev. Tak si povedal: „Odídem, budem v samote a ak nebudem mať s nikým nič spoločné a budem žiť v tichu, moja vášeň prestane.“ Odišiel a usadil sa v jaskyni sám. Jedného dňa naplnil fľašu vodou, položil ju na zem a zrazu sa zvrtila. Tak ju vzal, druhýkrát ju naplnil, ale znovu sa prevrátila. Naplnil ju tretíkrát a... ona zas spadla. V hneve ju chytil a rozbil ju. Uvedomil si, čo urobil a pochopil, že démon ho oklamal. V duchu si povedal: „Pozri, žijem sám a aj tak som podľahol hnevu. Tak sa vrátim do kláštora. Koniec koncov, človek musí všade bojovať a všade potrebuje vytrvalosť a Božiu pomoc.“ A vrátil sa do svojho kláštora.

Ak ľahko prepadáme závislostiam, väčšinou je za nimi dobre ukrytý hnev. Hnev pred ktorým utekáme. Utekáme do niečoho príjemnejšieho.

Skúste sa dnes zastaviť a spýtať sa hnevu (ak ho občas cítite): Hnev, čo mi chceš povedať? Aké posolstvo mi nesieš? Na čo sa vlastne hnevám? A kedy by som bol už spokojný? Keby čo?

Zamyslenie štvrtok (25.2.)

Počul som o jednom zaujímavom svedectve: boli robotníci, ktorí pochádzali z Egypta a pracovali v Líbyi. Chytili ich tam islamisti, ktorí ich začali zabíjať. Medzi tými robotníkmi bol aj jeden neveriaci a keď videl, ako prežívajú posledné chvíle svojho života, tak povedal: ja neviem, kto je ich Bohom, ale túžim, aby ich Boh bol aj mojím Bohom. A potom popravili aj jeho... pohľad hlboké viery, lásky.

Chcete, aby tento Boh bol aj vaším Bohom? A keby ste mu patrili na 100 %, ako by to dnes vyzeralo?

Okej. Chápem. Možno sa necítite byť úplne jeho.

Tak možno len o trošku viac, keby ste mu patrili, aký by bol dnešný deň?

Zamyslenie piatok (26.2.)

Maliar vystavoval svoje práce v Paríži. Po návrate sa ho pýtali: Predal ste niečo? Mal ste úspech? Pokrčil ramenami: Nič som nečakal. Bolo tam veľa takých diel, takže jednotliviec sa tam stratí.

Tak prečo tá námaha a náklady s cestou, komplikácie s prevezením obrazov? Maliar sa zasmial: „aby som mohol pri obrazoch napísať „vystavované v Paríži““. Bez toho vás doma nikto neocení. Francúzi majú pekné porekadlo: „Nikto nie je géniom v očiach svojho komorníka.“ Dá sa jednoducho povedať: „To, čo vidíme každý deň, zovšednie.“

Poznám jedného autoopravára, ktorý dáva dokopy autá. Jeho synovia vyhrali prvú cenu na viacerých motocyklových pretekoch. Vo výklade svojho podniku majú vystavené poháre, ktoré vyhrali. Cudzinci si ich zvedavo obzerajú, keď idú okolo. Ale ľudia z dediny ani nevedia, že tam sú. A nevenujú im žiadnu pozornosť. Veď patria chlapcom, ktorých poznajú odmalička a vedeli by si spomenúť na všelijaké huncútstva, ktoré povystrájali.

Takéto nedocenenie osobnosti a výkonu môžeme pozorovať všade. Na pracovisku, v škole, v rodine. Nie je za tým zlá vôľa. Je to jednoducho zvyk.

Matka, ktorú si všetci vážia, a stará sa vzorne o dom. Domáci to vidia, ale nevidia sa tomu. Veď robí svoju povinnosť, čo je na tom zvláštneho?! Až keď zomrie, zrazu sa všetkým otvoria oči: „Ako je možné, že toľko práce zvládla a že ani nikdy slovíčkom sa nestážovala?“

Dnes si viac uvedomujeme vzácnosť jeden druhého. Niekoho koho kvôli vzdialenosti nemôžeme vidieť, objasť, prehodiť s ním slovko pri káve. Niekoho blízkeho sme stratili...

Aj vy ste tiež veľmi vzácny. Niekomu chýbate. Nieкто sa teší, že vás zas bude môcť stretnúť!

Zamyslenie sobota (27.2.)

Čo dnes vo vás hrá? Možno vám lietajú myšlienky: „Tento deň môže byť o tomto!“ „Alebo o tamtom!“ Vy to môžete alebo nemusíte prijať. Môžete za tým vidieť niečo konkrétne pre vás.

Teraz si prečítajte úryvok z Písma a zámerne som vyhodil niektoré slová ... zámená... aby ste si tam doplnili svoje vlastné meno. Aby ten text vo vás budil niečo také, čo verím že vzbudí alebo môže vzbudiť. Takú radosť, z tej danej chvíle, z toho daného momentu, z toho daného zázraku, ktorý je neopakovateľný, ktorý je neuchopiteľný, ktorý je taký jedinečný, a tak ľahko dokáže utiecť ako piesok pomedzi prsty, že vidíme len to, čo nám ten život berie. Že tá naša duša neožíva.

Mojžiš povedal ľudu: „Dnes (tvoje meno) Pán, tvoj Boh, prikazuje, aby si zachovával tieto príkazy a ustanovenia; zachovávajú a plň ich z celého svojho srdca a z celej svojej duše.

Dnes si si (tvoje meno) vyvolil Pána, že bude tvojím Bohom, že budeš kráčať po jeho cestách, zachovávať jeho príkazy, nariadenia a ustanovenia a poslúchať jeho rozkazy.

A Pán si (tvoje meno) dnes vyvolil, že budeš jeho osobitným ľuďom, ako ti povedal, a že budeš zachovávať všetky jeho príkazy, že (tvoje meno) vyvýši nad všetky národy, ktoré stvoril na svoju chválu, česť a slávu, aby si bol svätým ľuďom Pána, svojho Boha, ako povedal.“

Cieľom ľudského života nie je prežiť, ale hlavne žiť. Možno toto obdobie je o tom tak troška viac.